

Landing Sites

Cocky Eek in samenwerking met Schweigman&

Een gedachte krijgt pas waarde als zij is doorlopen. Nietzsche

Landing Sites is een installatie die de zintuigen van de deelnemers in een ongebruikelijke richting stuurt. Al lopend beland je in een individuele expeditie waarin de omgeving en je innerlijk landschap elkaar bespelen.

Het werk van beeldend kunstenaar en ontwerper Cocky Eek draait vooral om lichtgewicht- en ruimtelijke composities die je het gevoel geven dat je niet door de ruimte beweegt, maar de ruimte door jou beweegt. Voor *Landing Sites* deed zij samen met kunstenaar Matthijs Munnik onderzoek naar hoe je het open landschap waar de elementen vrij spel hebben, op een nieuwe wijze kan ervaren.

Het onderzoek vond plaats op twee dynamische kustgebieden: De Zandmotor, een kunstmatige zandbank voor de kust van Ter Heijde en op het brede strand bij paal 18 op Terschelling.

Specifiek voor deze kuststreken creëerde Cocky 'draagbare interfaces', hulpmiddelen die je aantrekt of opzet, waarmee je deze omgevingen die op het eerste gezicht niet veel meer zijn dan enkel zand, lucht en zee, op een geheel andere manier kan observeren.

Om waar te nemen, is de relatie tussen de beweging die je zelf maakt en die van de wereld om je heen essentieel. Daarvoor verkende ze de cadans, rust en beweging van deze gebieden, wat leidde tot een specifieke wandelchoreografie voor de installatie. Dit pad maakt voelbaar dat ook de omgeving in beweging is en wordt aangeroerd. Wij draaien om elkaar heen; het landschap kijkt ook naar ons.

Landing Sites was te beleven tijdens Oerol, Terschelling, 10 t/m 18 juni 2017
en op De Zandmotor, Monster, 17 september 2017.

concept **Cocky Eek** | research **Cocky Eek, Matthijs Munnik, Geartsje van der Zee** | dramaturgisch advies **Boukje Schweigman** | crew **Eefje Aerts, Hannegijs Jonker, Theun Karelse, Florencia Reznik, Anna van Rij, Rachel Schuit, Ben Terwel, Geartsje van der Zee** | productie **Linda Witpaard, Eefje Aerts (stage)** | techniek **Merijn Versnel** | fotografie **Pieter Kers** | met dank aan het **testpubliek**, de **familie Voskamp** voor de opslag, de **studenten van de ArtScience Interfaculty**, en alle **overvliegende vogels** van de Zandmotor en Oost-Terschelling | coproducenten **Schweigman&, Oerol, Satellietgroep** |

Landing Sites wordt mede mogelijk gemaakt door **Stroom Den Haag**.

2017/09/01

9 januari 2017.

It's pretty misty, the wind speed and the temperature is nicely cool. We are equipped with a small roll of rope, a few small mirrors, a cardboard box, two paper coffee cups, a small tube, some hot tea and warm jackets and warm woolen hats. After some of our first testing at the Zandmotor we walk to the big lake; it's a very exotic turquoise colour, we ask ourselves how come. We find casings of baby urchins that have drifted ashore. We put them in our pockets before turning home.

GPS: 52.053200

2017/09/01 4,187293

Met de wind mee is de horizon niet altijd recht

Over werken met het landschap en het perspectief van een ander.

Door Renske Maria Van Dam

September 2017

‘Wat betekent het?’ en **‘Hoe kom je toch op het idee?’** zijn twee vragen die Cocky Eek vaak van het publiek ontvangt na een bezoek aan haar installaties. De eerste vraag heeft ze voor *Landing Sites* - naar eigen zeggen - gelukkig niet gehad. Publiek in het algemeen is niet getraind om te vertrouwen op een eigen waarneming of beweging. We zijn getraind te denken dat alles ergens symbool voor staat of iets moet betekenen. Maar *Landing Sites* is een intense sensorische ervaring, verder niets. En daarmee heeft Cocky de eerste vraag vermeden.

Over de tweede vraag wil ze graag iets kwijt. Het is nog steeds een mythe in de kunst om over je idee te praten. Kunstenaars houden die mythe graag in stand. Ze willen het geheim misschien niet prijsgeven. Maar volgens Cocky is dat absoluut niet nodig.

Met de wind mee

Cocky werkt 'met de wind mee' of zoals ze zelf zegt '*mijn installaties ontstaan vanuit het landschap*'. Ze start zonder een helder beeld van het eindresultaat. Er is geen vastomlijnd idee. Alleen een hele sterke **wens** en uren, dagen, maanden **samenwerken met het landschap en het (test)publiek**, zijn de drijfveren voor haar sensorisch onderzoek. Ze plaatst zich continu in het perspectief van iets anders. Ze vraagt zich niet alleen af hoe het publiek op haar installatie zal reageren, maar ook 'Wat vinden de vogels er van?' en 'Wat vertelt het zand of de zee over mijn werk?'. Die aanpak geeft haar soms letterlijk een nieuw perspectief op de wereld.

Wanneer je op een windstille zomerdag na *Landing Sites* eindigt op de vloedlijn en totaal overdonderd bent door de horizontaliteit van je gezichtsveld, heeft ze ook daar iets op bedacht. Voor elk weertype heeft ze een andere bril ontworpen. Als de wind aantrekt geeft *Landing Sites* een hele andere ervaring dan op deze windstille zomerdag. Met de windbril op blijf je, hoe ver je ook om je eigen as heen draait, altijd de zee zien terwijl de horizon 'met de wind mee' draait. En dan staat je wereld letterlijk even op z'n kop.

Draaien wij om de zee of draait de zee om ons?

De artistieke wens voor Landing sites is ontstaan op de Zandmotor bij Den Haag. Samen met haar studenten werkte ze maanden lang ter plaatse aan een studieproject. En telkens op hetzelfde punt in het landschap, daar waar er 360 graden om je heen alleen maar zand en lucht is, overviel haar een prachtig gevoel; alsof ze voor eventjes opnieuw op aarde landde. Die ervaring motiveerde haar om op zoek te gaan naar artistieke vormen om deze ervaring te delen. Hoe zou het toch zijn om voor eventjes opnieuw op aarde te landen?

Om die wens te kunnen realiseren stapt ze in januari het strand op met haar sparringpartner. Vanaf haar 'plankje-met-leuke-dingen-om-ooit-nog-eens-een-werk-mee-te-maken' neemt ze een periscoop, wat spiegelglas en een bolletje touw mee om te experimenteren. Toch mist er nog wat. *'Ik kan mezelf de hele tijd op nul zetten. Ik kan tien keer hetzelfde rondje lopen alsof ik het voor de eerste keer doe. Toen ik de wind-periscoop had uitgevonden heb ik de hele nacht gedacht; 'Draaien wij om de zee of draait de zee om ons?' Pas als een werk zo'n enorme nawerking op me heeft, dan weet ik dat het de moeite waard is, dan weet ik dat ik verder kan.'*

Vrienden met het landschap

Het liefst wil Cocky het landschap in al haar facetten leren kennen. Hiervoor neemt ze de **tijd** en een vast **ritme**. Op de Zandmotor werkte ze voor twee jaar lang, elke maandag, weer of geen weer. Op een gegeven moment verschijnt er iets door het ritme heen. *‘Soms was ik er van overtuigd dat het zand roze was. Bleek het uiteindelijk toch het licht te zijn.’* Ondanks dat ze vaak samen met haar studenten werkte is de beste manier om het landschap te leren kennen **eenzaam** en met zoveel mogelijk **weerstand**. Als het niet te harden is, koud en guur, met een lange tijd reizen voordat je er bent, handschoenen aan, zand in je ogen en als enig hulpmiddel hete gemberthee. Dan moet je wel samenwerken met het landschap om je eigen vuurtje warm te houden. Dan leer je voor het landschap denken, ontvang je feedback, en valt het werk op zijn plek. *‘De eerste dag op Terschelling waar we tijdens Oerol proefvoorstellingen hadden, stonden alle mensen in een rij te wachten en ineens vliegen er de hele tijd vogels voorbij op ooghoogte. Alsof iedereen in tune is met elkaar.’* Elke maandag als ze van de zandmotor vertrekt bedankt ze het landschap *‘hee jongens.. bedankt hè!’*

De zee is blauw door haar geluid

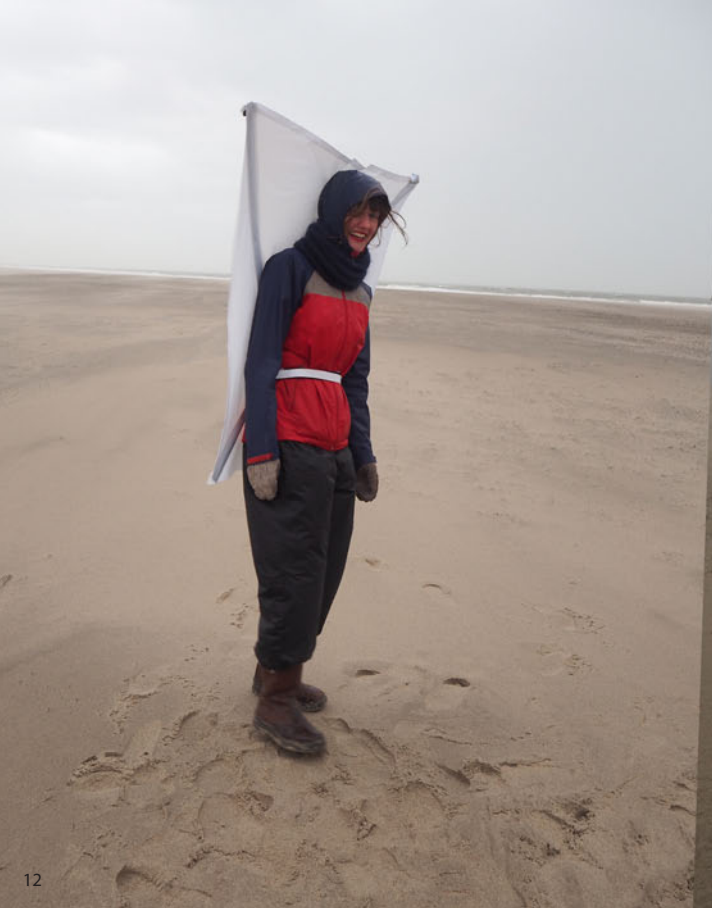
Een aantal keer nodigde Cocky testpubliek uit voor *Landing Sites*. Wanneer mensen haar installatie uitprobeerden zag ze eigenlijk meteen dat het meeste wat ze had bedacht voor geen meter werkte. Cocky hoeft het niet te vragen aan het publiek, want ze kan direct zien of er een concentratie bij hen aanwezig is. *‘Als er geen concentratie is dan gebeurt er helemaal niets en loopt er gewoon een man aan een touw te sjouwen op het strand.* ‘Zo ontdekte ze dat er pas iets gebeurt op de vloedlijn. Als je mensen neerzet voor de vloedlijn gebeurt er niets. Maar op de vloedlijn zit de meeste beweging in het landschap, daar vinden de grootste transities plaats. Door alleen de elementen water, lucht en zand word jij ook ineens bewogen en kan je eindelijk resetten. De hele expeditie was nodig om je comfortabel te laten lopen, je veilig te laten voelen en je uiteindelijk te kunnen overgeven aan je ervaring. Exact daar, op de vloedlijn, waar zand, lucht en water resoneren.

De uiteindelijke ervaring is voor iedereen anders. Op Terschelling lag een ervaringenboek. Het publiek kon kort iets opschrijven wanneer ze daar behoefte aan hadden. Dat is het cadeautje wat Cocky terugkrijgt van haar werk. Een boek vol met reacties en inzichten die ze zelf nooit had verwacht. *‘De zee is blauw door haar geluid’ – heb je daar ooit eerder over nagedacht?’*

De wereld op z'n kop

Volgens Cocky is met het lichaam werken hetzelfde als samenwerken met het landschap. Je bent de hele tijd alert en kijkt vanuit **een ander perspectief**. Het perspectief van het (test)publiek, maar ook het perspectief van het lichaam en het landschap. De alertheid wordt gevoed door alle perspectieven tegelijk en zet uiteindelijk je wereld op zijn kop. Wanneer ze werkt vergeet Cocky haar initiële wens, maar als ze na maanden experimenteren haar eerste associaties terugleest, is ze verbaast over haar eigen werk. *'Het is net alsof ik van tevoren al wist wat het ging worden, maar toch niet helemaal.'*

Met de wereld op z'n kop bestaat er geen betekenis of vooropgezet idee, het is alleen ervaring en - ineens - een mogelijkheid om opnieuw te landen op aarde.

GPS:52.053200
4.187293
2017/15/02

A tool or machine or instrument enlarges a person's world when he feels it to be a direct extension of his corporeal powers, extending man's freedom, his space, as well as putting the human being into a more intimate space relationship with the vastness of nature.

Human beings require both space and place.

In open space one can be intensely aware of place: and in the solitude of place the vastness of space beyond acquires a haunting presence.

- Sense and Place, Yi-Fu Tuan

The Vanishing World

Paul Virilio speaks about a phenomenon called “accelerating standstill”. Instead of walking, we travel in cars, trains, planes: we do not move ourselves, we are moved: yet the faster the movement, the less we seem to go forward. In a plane we do not even have the feeling we are in motion. We go on board at one place and get off at another: we exchange locations: the space between them shrinks to a point that dissolves and vanishes.

- Gehen Bleiben Bewegung Körper, Ort in der Kunst der Gegenwart, Hatje Gantz

2017/03/03

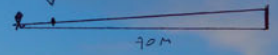
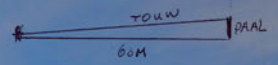
GPS: 53.42476
5.3886702

public test 003

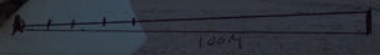
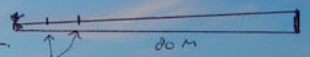
TOWWEN MOOHLAAR IUM EK/VLOED

↑ aluminium
KACAGAN
HAKEN.

Hoe groot
moet
Trekkracht
25N
VAN
KARASJHTAAL.

2017/28/02

GPS: 53.42476
5.3886702

periscope
met i

Earth is a network of 'ecosystems'.

An ecosystem is a volume of Earth surface where organisms recycle energy and matter at a faster rate inside the system than between it and other systems.

Earth uses its fluids; atmosphere, oceans, lakes and rivers to cycle the elements required by life

GPS: 52.053200

4.187293

2017/02/02

Our cytoplasm consists 80% of water
Gaia is the regulated surface of the planet incessantly creating new
environments and new organisms.

- *Symbiotic Planet*, Lynn Margulis

GPS: 52.265048
5.204263
2017/28/04

The subject of perception is the whole animate body, actively exploring its environment. (Gibson)

To model vision correctly, then we must model it not as something that takes place inside the brain, but as something that directly involves the whole animate body and the world.

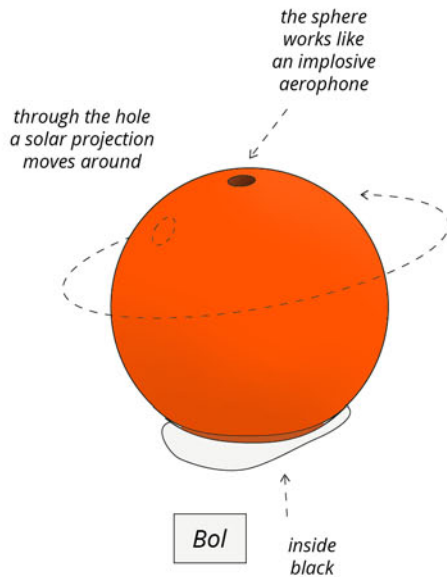
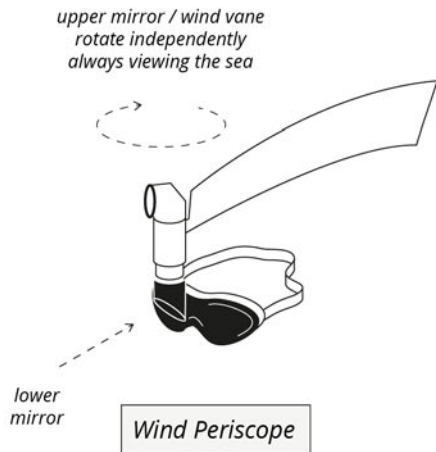
To perceive, we need to keep track of our movements relative to the world. This aspect of perception belongs to what is experienced.

A phenomenological example can help illustrate the way our bodies can enter into our experience. Suppose you are in an airplane. At take-off it will seem as if the front of the plane, the nose, rises or lift up in your field of vision. Actually this is not the case. Because you move with the plane, the nose of the plain does not lift relative to you.

No lifting, strictly speaking, is visible from where you sit. How can the illusion of the apparent rising of the nose be explained? When the plane rises, your vestibular system detects your movement relative to the direction of gravity. This causes it to look to you as if the nose is rising. The nose is rising, and it looks to you as if it is, but not for visual reasons. This example illustrates the way in which the character of our visual experience depends on our embodiment.

- *Action in Perception, Alva Noë*

Wearables for a vast open landscape
and diverse weather conditions

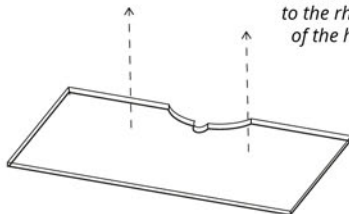
*projection of the sun
reflects around*

*inner tube =
brass foil
gold foil
nickel
yellow copper
red copper
or
stainless steel
(depending on weather)*

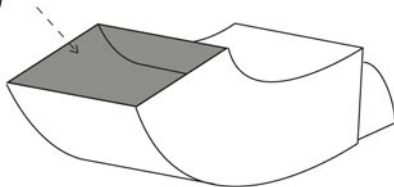
Wolkenkijker

*clouds wobble
to the rhythm
of the head*

Wolkenplaat

*solar foil reduces
sunlight 99,99%
so we can look
at the sun
directly*

Luchtschep

*reducing external
stimuli and
amplifying
internal
processes*

Isolators

GPS: 52.053200

4.187293

2017/10/02

guests from:
department Landscape Architecture of the Sveriges lantbruksuniversiteit in Alnarp, Zweden

Not far from here.. let's say a walk of 20 minutes

in the dunes of Kijkduin, where light can have such a tangible presence, Turrell created a place to gaze at the sky: 'Celestial Vault' (1996). At the top of one of the rubble dunes, a bowl in the shape of an ellipse has been built, 30 meters wide and 40 meters long. Turrell creates conditions that allow the viewer to see and experience what light is and what it does to space. Light and space themselves are the object and one of the points he wants to make is that, during the act of observation, the observer should experience that he/she is observing.

Not far from here.. let's say a walk of 20 minutes

is a spot of the Zandmotor (created in 2011), south of the Argusmast, and next to the small lake lies a stretched-out slightly concave area, where you can't see the sea, which appears to me as one giant Celestial Vault. Looking around one feels the presence of light and the sky forming a giant dome above your head. When standing still and slowly turning 360 degrees around your spine, you perceive the immersive light of that moment in all its colour gradients, it is truly breathtaking. This space became instantly one of my favourite places to visit.

2017/14/02

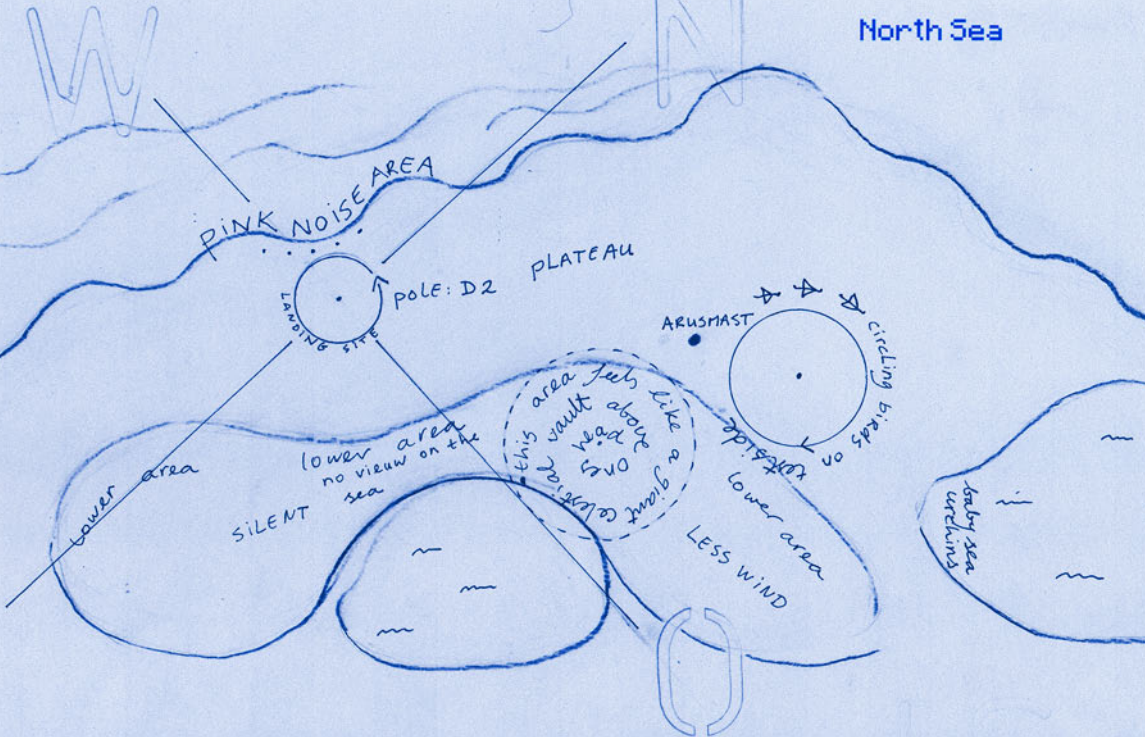
GPS: 52.053200
4.187293

North Sea

ZANDMOTOR FEB 2017

2017/15/06

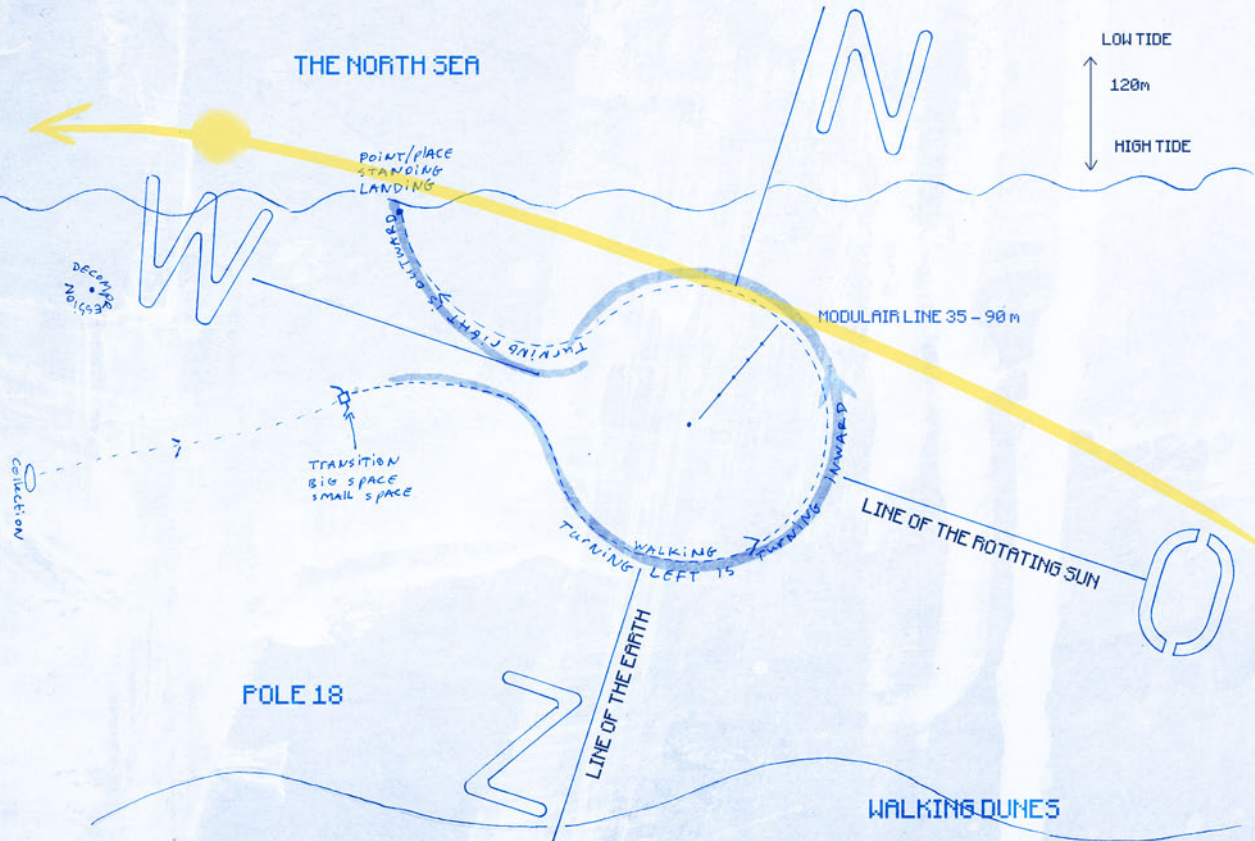
GPS: 53.42476
5.3886702

A milieu is totally relational – not a thing in itself.
Living things... (like the human figure and a landscape)... move over and through each other.
... the living thing has an exterior milieu of materials, an interior milieu of composing
elements and composed substances, an intermediary milieu of membranes and limits,
and an annexed milieu of energy sources and actions-perceptions.

- *Deleuze and Guattari, (1987: 313)*

GPS:52.053200

4.187293

2017/17/06

Shell found on the Zandmotor

Inside the Wolkenkoker

2017/28/06

GPS: 53.42476
5.3886702

Alleen zien is niet ervaren

Weerstand & Licht

He zinloos is weerstand.
vrijmoed is licht.

En ergens is van : is het dit nou?

Ja, natuurlijk : DIT IS HET !!!

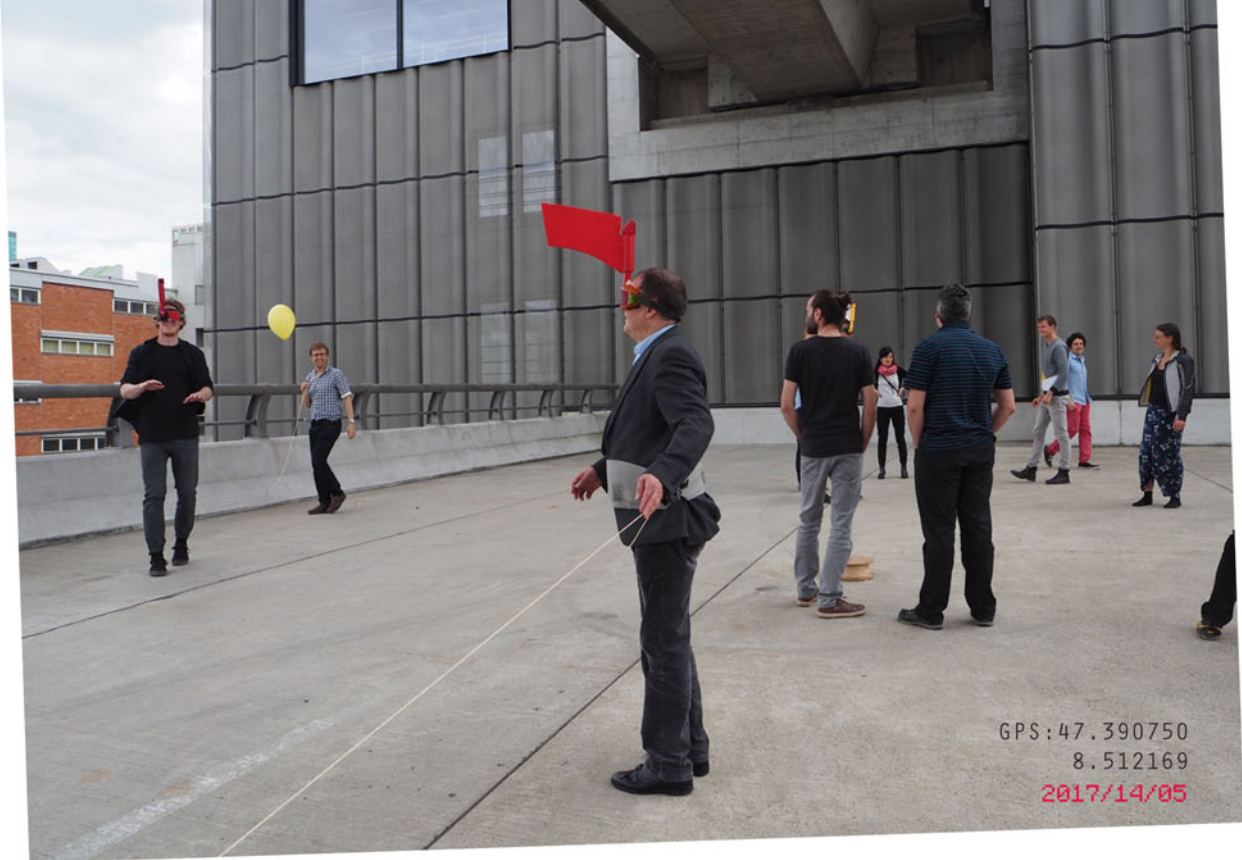
Eerst de zee op de kop,
dan van zij

en even laten sta je er ~~last~~^{bij} in!

Gibson on 'direct perception':

There is much more information already to be 'picked up' from the way light reflects from objects and surfaces than we think. We need no complex brain processing to explain how we perceive our surrounding world.

- Gibson (1979)

GPS: 47.390750
8.512169
2017/14/05

colofon

photocredits

Pieter Kers, cover/ pg 01/40/41

Leandros Ntolas, pg 28/29

Renske Maria van Dam, pg 46

Cocky Eek, remaining photos

graphics

Theun Karelse

Cocky Eek

Cocky Eek's favoriete materialen zijn wind en lucht. Haar werk resulteert vaak in zweef- of vliegervaringen en grote volumineuze, pneumatische vormen die de grenzen van onszelf en onze omgeving oprekken.

Cocky werkt sinds 2012 regelmatig samen met Schweigman& en ontwikkelde met Boukje Schweigman de voorstellingen *Blaas* (2013), *Erf* (2015) en *Curve* (2016). Met *Landing Sites* lanceert zij haar eigen project als maker bij Schweigman&.

Cocky was in 2017 artist-in-residence bij het Haagse kunstenaarscollectief Satellietgroep. Samen met kunstenaar Matthijs Munnik en scenograaf Geartsje van der Zee deed zij onderzoek voor *Landing Sites* op de Zandmotor, een kunstmatige zandbank voor de kust van Ter Heijde.

Schweigman& maakt al jaren woordeloos, beeldend en muzikaal theater waarin de zintuigen op scherp worden gezet en een spel wordt gespeeld met de verwachtingen van het publiek en de codes van het theater. Dit levert poëtische belevissen op waarin de toeschouwer wordt teruggeworpen op zichzelf.

schweigman.org | cockyeek.com | landingsites.wordpress.com |

